

Arrest

**nr. 96 557 van 4 februari 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 17 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 oktober 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VERDIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 25 februari 2011, op basis van haar zelfstandige activiteit in het Rijk, een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving in.

1.2. Verzoeksters aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving werd ingewilligd en op 24 oktober 2011 werd zij in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzocht verzoekster, bij schrijven van 29 augustus 2012, om recente bewijzen over te maken aangaande haar activiteiten in het Rijk.

1.4. Op 9 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 13 oktober 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49 / 54 / 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [W. J.], Nationaliteit Polen (Rep.), [...]”

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 25/2/11, en verkreeg de E- kaart op 24/10/11. Dienst Vreemdelingenzaken werd recentelijk ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 29/08/2012 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen. In de brief staat duidelijk vermeld dat het niet voorleggen van de gevraagde documenten gevolgen kan hebben voor het verblijfsrecht. Betrokkene legde binnen de gegeven maand volgende documenten voor: ocmw-attest, vdab-attest, bewijs van Nederlandse les en een inburgeringsattest.

Betrokkene laat het na een eventuele zelfstandige activiteit te bewijzen. Zij legt geen enkel document voor als zelfstandige. Bijgevolg liet zij het na te bewijzen dat zij nog steeds zou voldoen aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (art 40 §4 1° - wet 15.12.1980). Wel legt zij een vdab-attest voor, waarmee zij te kennen geeft werkzoekende te zijn. Zij laat het echter na haar reële kans op tewerkstelling te bewijzen als werkzoekende (art 50 §2 3° - KB van 8/10/81). Raadpleging van de dimona-databank bevestigt dat betrokkene heden niet wordt tewerkgesteld en dus evenmin voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer (art 40 §4 1° - wet 15.12.1980).

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts

korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij verschaft volgende toelichting:

“De Wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat de motivering voor deze beslissing dient op te nemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis liggen van de beslissing. De motivering moet bovendien afdoende zijn. d.w.z. draagkrachtig en deugdelijk zijn.

Verzoekster is van oordeel dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Overwegende dat de bestreden beslissing naar het oordeel van verzoekers onvoldoende en alleszins onjuist gemotiveerd is, rekening houdend met alle elementen van het dossier.

Overwegende dat de aanvraag initieel inderdaad gebaseerd was op het criterium van de uitoefening van een economische activiteit als zelfstandige. Verzoekster heeft haar zelfstandige activiteit ook daadwerkelijk bewezen en zij werd nadien in het bezit gesteld van een E-kaart.

Overwegende dat verzoekster sedert haar aankomst in België ged. meer dan één jaar in staat is geweest om zelf in haar levensonderhoud te voorzien en over voldoende bestaansmiddelen beschikte. Dat zij echter ten prooi is gevallen aan gesjoemel en wanbetaling binnen de vennootschap NV Paso , waardoor zij haar zelfstandige activiteit noodgedwongen heeft dienen stop te zetten.

Dat verzoekster naar Tongeren is verhuisd en noodgedwongen begin april 2012 een beroep heeft moeten doen op steunverlening vanwege het Ocmw van Tongeren. Dat verzoekster echter sedertdien niet stilgezeten heeft. Zij heeft een inburgeringscursus gevolgd, zij volgt taallessen [N]ederlands en schreef zich in als werkzoekende bij de VDAB.

Op basis van voornoemde omstandigheden heeft verweerster dan beslist om aan verzoekster het recht op verblijf te weigeren gelet op het feit dat verzoekster een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandsstelsel en dat zij niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden.

Verzoekster kan met deze beslissing niet akkoord gaan.

Zij is van oordeel dat zij geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat er in de wetgeving weinig tot geen houvast terug te vinden is om te beoordelen wanneer er sprake zou zijn van een onredelijke belasting van het sociale bijstandsstelsel. Reeds eerder werden wetsvoorstellen ingediend o.a; door F. De Man in sept. 2011.

Het staat alleszins vast dat verzoekster ged. het eerste jaar van haar verblijf geen enkel beroep heeft gedaan op sociale bijstand.

Daarnaast wordt algemeen aanvaard dat de Minister of zijn gemachtigde bij de beoordeling of er sprake is van een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk dient te onderzoeken of het om tijdelijke problemen gaat en dient er rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene.

In de bestreden beslissing is er aangaande deze persoonlijke (persoonsgebonden) omstandigheden geen enkele argumentatie terug te vinden.

Verzoekster heeft spontaan het bewijs bijgebracht dat zij zich onmiddellijk ingeschreven heeft als werkzoekende bij de VDAB. Daarnaast heeft zij alles gedaan teneinde haar kansen op de arbeidsmarkt te maximaliseren door het volgen van een inburgeringscursus en taallessen [N]ederlands. Verzoekster is actief op zoek naar werk en maakt gelet op haar onderwijsniveau (scholingsgraad), voorkomen en leeftijd in ieder geval een reële kans op tewerkstelling. Uit het administratief dossier is er geen enkele indicatie die zou kunnen aanleiding geven tot een andere conclusie.

Uit het voorgaande blijkt derhalve dat de bestreden beslissingen steunen op onjuiste en juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd zijn. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

4.1.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Verzoeksters kritiek komt er in wezen op neer dat zij van oordeel is dat de bestreden beslissing onvoldoende/onjuist is gemotiveerd. Verzoekster houdt voor dat zij door haar initiële zelfstandige activiteit gedurende één jaar in haar levensonderhoud kon voorzien, doch dat zij noodgedwongen haar zelfstandige activiteit diende stop te zetten, waarna zij noodgedwongen beroep diende te doen op de steun van het OCMW.

Verder betwist verzoekster dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel, verwijst verzoekster naar haar inschrijving als werkzoekende en houdt zij voor een reële kans op tewerkstelling te maken.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr.R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekster haar concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat artikel 40 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk het volgende bepaalt:

“Art. 40. § 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen verrat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)”

Uiteraard dient verzoekster, die haar verblijfsrecht heeft bekomen als zelfstandige, te voldoen aan de wettelijke voorwaarden opdat zij haar verblijfsrecht kan behouden.

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, artikel in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt dienomtrent dat:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Evenwel heeft de gemachtigde dienen vast te stellen dat zulks niet het geval is, zoals ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier.

In haar verzoekschrift houdt verzoekster voor dat de gemachtigde ten onrechte heeft geoordeeld dat verzoekster een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, alsook dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoekster. Ter zake verwijst verzoekster naar haar inschrijving als werkzoekende bij de VDAB, alsmede naar haar beweerde reële kans op tewerkstelling.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekster haar beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

Ter zake laat de verwerende partij vooreerst gelden dat verzoekster geenszins betwist dat zij niet langer een zelfstandige activiteit uitoefent, noch betwist zij dat zij sedert april 2012 aanspraak maakt op financiële steun van het OCMW. De hoofdmotieven van de bestreden beslissing staan aldus niet ter discussie.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen die verzoekster, hiertoe uitgenodigd bij brief dd. 29.08.2012, heeft voorgelegd:

[...]

Terwijl verzoekster niet dienstig kan voorhouden dat zij werk zoekt, en de gemachtigde niet mocht oordelen dat verzoekster niet kan worden beschouwd als werkzoekende. Verzoekster verliest kennelijk uit het oog dat:

- zij een bewijs van inschrijving bij de VDAB voorlegt waaruit blijkt dat verzoekster sedert woensdag 11 januari 2012 is ingeschreven als werkzoekende*
- uit de gegevens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in de periode 05.04.2012 - 30.09.2012 een leefloon heeft ontvangen*

Verzoeksters beschouwingen als zou zij werk zoeken en een reële kans op tewerkstelling maken, komen op zijn minst weinig ernstig voor.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

“De Raad meent dat gelet op deze feitelijke vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze kon oordelen dat de verzoekende partij, ondanks haar werkwillegheid die door de bestreden beslissing niet wordt ontkend, niet aantoonde aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet te voldoen. De stukken 6 en 7 die aan het verzoekschrift zijn toegevoegd doen aan het voorgaande geen afbreuk nu dergelijke stukken niet een bewijs van het bestaan van een reële kans op tewerkstelling vormen. De Raad herhaalt dat het bestaan van werkwillegheid in hoofde van de verzoekende partij, die niet is betwist, op zich niet volstaat om een verblijfsrecht te behouden nu dergelijke werkwillegheid niet noodzakelijk het bestaan van een reële kans op tewerkstelling impliceert. Evenmin doet het gegeven dat de verzoekende partij zwanger is en medische beperkingen kent en inmiddels bevallen is van een kind aan het voorgaande afbreuk. Haar medische beperkingen zijn elementen die er eerder op wijzen dat haar kans op tewerkstelling wordt verkleind. Derhalve toont de verzoekende partij geen schending van de door haar aangehaalde bepaling aan.” (R.v.V. nr. 70 247 van 21 november 2011, www.rvv-cce.be).

Verzoekster haar beschouwingen falen volkomen. Op basis van de stukken die verzoekster heeft voorgelegd en gelet op de overige elementen die blijken uit het administratief dossier, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht.

Terwijl de bestreden beslissing genoegzaam werd gemotiveerd, met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing afdoende ondersteunen in rechte en in feite.”

4.1.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

4.1.3.2. In de mate dat verzoekster stelt dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste en juridisch onaanvaardbare of onwettige motieven voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie, die als werknemer of zelfstandige tot een verblijf werd toegelaten, indien deze burger niet langer kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Verzoekster zet uiteen dat zij in de periode oktober 2011 – februari 2012 actief was als zelfstandige en dat zij deze activiteit noodgedwongen heeft moeten stopzetten. Zij betwist derhalve niet dat zij, op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, reeds verscheidene maanden geen zelfstandige activiteit meer had. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt daarnaast dat verzoekster, ondanks het feit dat verweerder hier uitdrukkelijk om verzocht, geen bewijzen aanbracht waaruit kan worden afgeleid dat zij een reële kans maakte om te worden aangesteld. De stelling van verzoekster dat zij ingeschreven was bij de VDAB en dat zij taallessen volgde doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Verzoeksters inschrijving bij de VDAB laat enkel toe te concluderen dat zij beschikbaar is voor de arbeidsmarkt en ook het gegeven dat verzoekster nog nood heeft aan taallessen laat niet toe te besluiten dat zij heden een reële kans maakt om tewerkgesteld te worden in België. Verzoekster verwijst nog naar haar “*voorkomen*” en haar scholingsgraad. Zij zet echter niet uiteen waarom zij meent dat haar “*voorkomen*” een bewijs zou vormen dat zij een reële kans maakt om te worden aangesteld. Wat haar scholingsgraad betreft kan enkel worden opgemerkt dat zij geen afschriften van diploma's heeft neergelegd. Verweerder kon bijgevolg oordelen dat verzoekster niet aantoonde dat zij voldeed aan de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

Verweerder heeft voorts onderzocht of verzoekster eventueel haar verblijfsrecht kon behouden als persoon die voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt. Verzoekster betoogt dat zij na haar aankomst in België gedurende meer dan een jaar in staat was om in haar levensonderhoud te voorzien. Het staat evenwel niet ter discussie dat

verzoekster nooit het bewijs heeft geleverd dat zij, los van een economische activiteit in België, over voldoende bestaansmiddelen beschikte om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste zou komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en het door verweerder neergelegde administratief dossier leert de Raad dat verzoekster op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd reeds meer dan zes maanden een leefloon ontving vanwege het OCMW. Verweerder kon derhalve concluderen dat verzoekster ook niet voldeed aan de voorwaarden die zijn opgenomen in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt dat verweerder, bij de beoordeling van de vraag of zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, heeft nagelaten te onderzoeken of zij niet geconfronteerd wordt met tijdelijke problemen en dat hij haar persoonlijke omstandigheden niet in aanmerking heeft genomen. Er dient evenwel te worden benadrukt dat uit artikel 42bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat de loutere vaststelling dat verzoekster niet voldoet aan de in artikel 40, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden volstaat om een einde te stellen aan haar verblijfsrecht. Voor de *“in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen”* kan daarnaast het feit dat de burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk evenzeer een reden vormen om het verblijfsrecht te beëindigen. In dit verband moet worden opgemerkt dat verweerder duidelijk heeft gemotiveerd dat verzoekster niet kan worden beschouwd als een in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bedoelde burger van de Unie, daar zij niet beschikt over eigen bestaansmiddelen en reeds maanden volledig afhankelijk is van de haar door het OCMW toegekende steun. Verzoekster heeft ook geen stuk aangebracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij een student in België is, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Daar het feit dat verzoekster niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden volstaat om een einde te stellen aan haar verblijfsrecht rustte er op verweerder in casu geen verplichting om na te gaan of *“tijdelijke problemen”* aan de basis lagen van het feit dat zij een beroep deed op steunverlening. Daarenboven moet worden geduoid dat verzoekster die aangaf in België te komen werken en die zes maanden onafgebroken een leefloon ontving vanwege het OCMW bezwaarlijk kan stellen dat er slechts sprake is van tijdelijke problemen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“Verzoekster is van oordeel dat verweerder in de bestreden beslissing dd. 09 oktober '12 niet het minste onderzoek heeft gedaan naar de specifieke omstandigheden m.b.t. het verlies van haar zelfstandige activiteit. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij enkele maar gekeken heeft naar de economische realiteit] zonder rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden / wanbetaling & gesjoemel bij haar oorspronkelijke werkgever, de NV Paso.

In casu was en is verzoekster economisch actief geweest van bij haar aankomst in België tot maart 2012 en niets sluit uit dat zij eerstdaags een nieuwe job zou vinden op de arbeidsmarkt. Verzoekster is arbeidsbereid, jong, heel flexibel en bijzonder gemotiveerd om te werken.

Vast staat dat verweerder als overheidsorgaan over alle vereiste en nuttige informatie beschikte om over de aanvraag van verzoekster een correcte beslissing te nemen.

Voor de evaluatie of verzoekster al dan niet een onredelijke belasting vormt voor de sociale bijstand en een reële en redelijke kans maakt op tewerkstelling, heeft verzoekster onverwijld en spontaan de relevante stukken bijgebracht [...] binnen een zeer kort tijdsbestek.

Verwerende partij heeft de aanvraag afgewezen zonder rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden. Verzoekster is ten prooi gevallen aan misbruik van vertrouwen en (sociale) fraude bij café-uitbating. Verwerende partij heeft met deze omstandigheden in de bestreden beslissing totaal geen rekening gehouden. In het licht van het beginsel / principe van het recht op vrij verkeer en verblijf van de burgers van de Unie, is de beslissing eens te meer aanvechtbaar.

De Minister van Migratie- en Asielbeleid heeft net als ieder ander overheidsorgaan de verplichting om haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Gelet op het voorgaande is verweerster als overheidsinstantie naar het oordeel van verzoekst[er] onzorgvuldig te werk gegaan. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen mogen beschouwd worden zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen in te winnen of hem/haar in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die een correcte weergave/voorstelling zijn van de feiten of van zijn toestand (Raad van State, Thijs, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946)

In casu is het overduidelijk dat verweerster in haar bestreden beslissing de overlegde documenten volstrekt éézijdig geïnterpreteerd heeft en onvoldoende / helemaal geen rekening heeft gehouden met de specifieke & persoonlijke omstandigheden die aanleiding waren voor de stopzetting van de zelfstandige activiteit als café-uitbater binnen de NV Paso.

Naar verzoeksters oordeel heeft verweerster hiermee een manifeste beoordelingsfout gemaakt en heeft zij het redelijkheidsbeginsel miskend. De Staatsecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft geenszins de vereiste belangenafweging gemaakt dewelke door een redelijk denkend mens in dezelfde omstandigheden wel zou gedaan zijn. Bijgevolg is de voorwaarde van een wettige uitoefening van de beleidsvrijheid door verweerster in casu niet vervuld.

Gelet op de door verzoekster hierboven ontwikkelde argumenten en de bijgevoegde stukken kon verweerster in redelijkheid niet komen tot de door haar genomen beslissing. De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens kunnen naar verzoeksters oordeel enkel leiden tot een gunstige beslissing.”

4.2.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“Verzoeksters kritiek in haar tweede middel vormt in wezen een herhaling van haar beschouwingen onder het eerste middel, m.n. voert verzoekster in concreto aan dat de gemachtigde ten onrechte geen onderzoek heeft gedaan naar de specifieke omstandigheden van het verlies van haar zelfstandige activiteit, alsook dat geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke omstandigheden.

Vooreerst laat de verwerende partij het volgende gelden:

“Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat zij zich nog in de voorwaarden bevindt om te kunnen blijven genieten van een verblijfsrecht. Verwerende partij draagt deze bewijslast niet. (...)

In zoverre verzoeker met deze uiteenzetting en het nogmaals bijbrengen van de sollicitatie tracht een nieuwe beoordeling van haar verblijfsrecht te verkrijgen, wijst de Raad er op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m. a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Nu het hoofdmotief van de bestreden beslissing strookt met alle wettelijke bepalingen ter zake, stelt de Raad vast dat verzoekers overige kritiek niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Verzoeker toont met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.” (R.v.V. nr. 55 051 van 27 januari 2011, www.rvv-cce.be).

Verzoekster haar beschouwingen falen in rechte en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht werd genomen. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onredelijk zou hebben gehandeld.

“2.9. Verzoekster betwist geenszins de vaststelling dat zij niet meer als zelfstandige tewerkgesteld is en dat zij OCMW-steun geniet maar meent dat zij zich in een uitzonderings- en overmachtsituatie bevindt die het behoud van het verblijfsrecht rechtvaardigt. Verzoekster verwijst naar een stuk 2 dat zij bij haar verzoekschrift voegt en waaruit blijkt dat haar dokter adviseert tijdens de zwangerschap rust te houden. Verzoekster stelt dat zij zich genoodzaakt zag haar beroepsactiviteiten als zelfstandige stop te zetten en verwijt de verwerende partij hier geen rekening mee gehouden te hebben.

2.10. In de mate dat verzoekster doelt op de situaties zoals voorzien in artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet en met haar uiteenzetting meent dat zij hieronder valt, waardoor er ten onrechte een einde gesteld werd aan haar verblijfsrecht, laat deze uiteenzetting evenwel niet toe vast te stellen dat verzoekster, die slechts enkele maanden in België tewerkgesteld was, zich bevindt in één van de vier in artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziene situaties. De Raad wijst er op dat in het door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde attest geenszins sprake is van een tijdelijke arbeidsongeschiktheid. In bijgevoegd stuk leest de Raad dat dokter [J. Q.] in dat verband slechts stelt dat met het herhaaldelijke karakter van miskramen verzoekster tijdens haar zwangerschap rust dient te houden en zij niet zwaar mag heffen en sjouwen. Zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat verzoeksters zwangerschap tot tijdelijke arbeidsongeschiktheid leidde, merkt de Raad op dat het attest dateert van 26 oktober 2010 en verzoekster reeds sedert 19 augustus 2010 niet meer aangesloten is bij een sociaal verzekeringsfonds. Bovendien blijkt dat het attest melding maakt van het feit dat verzoeksters zwangerschap op 22 mei 2011 is uitgerekend zodat hoegenaamd niet kan ingezien worden hoe dit attest nog zou kunnen dienen als bewijs van tijdelijke arbeidsongeschiktheid op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Immers blijkt dat ook na de afloop van de zwangerschap verzoekster niet meer tewerkgesteld was. Verzoekster toont met haar betoog niet aan welke elementen aanleiding zouden kunnen hebben gegeven tot een andere beoordeling van haar situatie. Zij toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder niet over voldoende gegevens beschikte om met kennis van zaken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing” (R.v.V. nr. 71 091 van 30 november 2011, www.rvv-cce.be).

Verzoekster, die de concrete vaststellingen die blijken uit de door haar overgelegde stukken en waarom-trent expliciet gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, ook niet betwist, kan niet dienstig kritiek uiten op de bestreden beslissing, die geheel terecht genomen werd gezien de elementen waarover de gemachtigde beschikte op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In de mate dat verzoekster voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris onzorgvuldig zou zijn opgetreden omdat niet bij haar persoonlijk en direct inlichtingen werden ingewonnen, dient te worden vastgesteld dat deze beweringen elke grondslag missen, nu verzoekster wel degelijk werd uitgenodigd, en dit bij schrijven van 29.08.2012, om stukken met betrekking tot haar huidige activiteiten voor te leggen.

Voorts laat de verwerende partij gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet is bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een einde diende te worden gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekster de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een “manifeste beoordelingsfout”.

4.2.3.1. Waar verzoekster opnieuw de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Tevens moet worden geduïd dat uit artikel 42bis van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de redenen waarom een burger van de Unie zijn zelfstandige activiteit in België stopzet in aanmerking dienen te worden genomen. Verzoeker leek dit gegeven trouwens niet als belangrijk te beschouwen, aangezien zij verweerder hiervan niet in kennis stelde.

4.2.3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel moet worden toegelicht dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, voormeld beginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

4.2.3.3. Verzoekster kan ook niet worden gevolgd in haar bewering dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht miskende door niet direct en persoonlijk inlichtingen bij haar in te winnen en haar niet de mogelijkheid te geven dienstige stukken over te leggen. Zij gaat immers voorbij aan het feit dat verweerder haar bij schrijven van 29 augustus 2012 verzocht om nadere toelichting te geven bij haar activiteiten in België en haar aldus de mogelijkheid gaf om alle door haar nuttig geachte stukken en toelichtingen mee te delen. Verzoekster beperkte zich tot het overmaken van attesten waaruit bleek dat zij ingeschreven was bij de VDAB, dat zij taalonderricht volgde, dat zij zich inburgerde en dat zij ten laste was van het OCMW. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder met al deze documenten rekening heeft gehouden. Er blijkt verder geenszins dat verweerder de aangebrachte stukken op een incorrecte wijze heeft beoordeeld. De vaststelling dat verweerder geen rekening hield met gegevens die verzoekster zelf niet de moeite waard achtte om mee te delen laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid. Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

In zoverre verzoekster ter terechtzitting nog aanvoert dat zij ondertussen opnieuw werk heeft gevonden en in dit verband stukken neerlegt moet worden geduïd dat de Raad de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de documenten die verzoekster terechtzitting neerlegt. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK